

ännadt till pelsverk, bör undergå, icke utgör någon industrigren här i landet, utan inkomma alla sorter fårskinn, afsedda till pelsverk, alltid beredda, och dessa äro af ett finare slag, såsom krim-, persiska- och astrachan-fårskinn eller så kallade kalmuckskinn.

Frågas åter, om Sverige kanske utförer oberedda fårskinn, så svaras, att sådan export aldrig förekommer, ja, att tillgången derpå är så obetydlig, att garfverierna inom landet hittills icke ansett det löna mödan att derpå grunda någon tillverkning. Således är ett skydd mot utlandet genom den höga tullsatsen icke heller påkalladt, fastmera torde det ligga i landets sanna intresse att genom borttagande af införseltullen å råa fårskinn, äfven om ullen derå sitter kvar, iståndsätta den inländska industrien att täfla med eller helst emancipera oss från den utländska betydliga importen af beredda fårskinn, hvilket för närvarande är rent af en omöjlighet.

Om remiss af denna motion till Bevillnings-Utskottet får jag vördsammt anhålla.

Stockholm den 26 Januari 1874.

Jöns Andersson.

N:o 46.

Af Herr Nils Nilsson i Stäfvie: Angående förändradt sätt för utgörande af arrendeavgifter från de till Lunds Akademi anslagna arrendehemman.

Under Lunds Akademi höra en del hemman, utarrenderade på sådana vilkor, att arrendatorerne äro skyldige antingen lösa arrendespanmålen efter medelmarkegångspris med 50 öres förhöjning per tunna före den 31 De-

cember hvarje år, eller ock, om så fordras, leverera densamma in natura uti ren, strid och afradsgild säd inom den 25 Februari följande året, i någon af städerna Malmö, Lund eller Landskrona.

Af dessa bestämmelser följer, att arrendator alltid är underkastad den som är strängast, men i stället för att leverera in natura (hvilket med det elastiska uttrycket »afradsgild» väl är någon gång försökt, men alltid befunnits omöjligt, äfven då man kunnat uppvisa utmärkt vara) hafva arrendatorerne fått underkasta sig nödvändigheten att betala 2 à 3 R:dr högre pris per tunna än det gällande. Då nu härtill kommer, att arrende-afgifterna äro sålunda fördelade, att hvarje arrendator får erlægga sitt arrende till flere, hvilka i sin ordning uppdraga uppbördén åt andra, är det ingalunda ovanligt, att dessa ej hafva tillfälle uppbara arrendet då arrendatorn vill erlægga detsamma, utan tillsäga honom återkomma annan dag. Måhända kunde en arrendator, som vore medveten om sin rätt, ej behöfva underkasta sig alla dessa obehag, men han är då icke säker för nya trakasserier vid syner och dylikt. Här af följa årligen återkommande små misshälligheter, hvilka ingalunda äro till nytta, hvarken för den institution, till hvilken hemmanen höra, ej heller för den goda sämja de olika klasserna emellan, som hvarje fosterlandsvän gerna ville söka att en gång se förverkligad.

Till följd här af och då Akademien väl är statens institution, hvars behof, när sådana uppstå, väl få af staten fyllas, torde denna ock både böra och ega rätt att påbjuda förändringar i sådana bestämmelser, som ej äro för det allmänna nyttiga.

Med stöd här af tillåter jag mig vördsamt föreslå,
att Riksdagen beslutar att i underdånig skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes vidtaga sådana åtgärder, hvarigenom ofvan påpekade olägenheter må med det snaraste blifva afhulpna.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1874.

Nils Nilsson,
Stäfvie.